

PROLOG

Leží potmě vzhůru už dlouho. Čas počítá na nádechy a výdechy. Jeden nádech trvá tři vteřiny. Výdech další tři. Ze vteřin skládá minuty. Brzy uplyne hodina. Nastane čas.

Tma je neproniknutelná. Žádné stíny, obrysy ani číslice digitálních hodin. Připadá si jako bez tíže, jako by se vznášela. Počítání ji však udržuje vzhůru, beztak by takhle napjatá neusnula. Nedokáže se zbavit pochybností. Strach z neúspěchu jí rozechvívá nervy jako struny na rozladěných houslích. Myšlenky jí zahalil mlhavý závoj úzkosti. Nejlíp udělá, když bude jen dýchat, na nic nemyslet, jen čekat, dokud nenastane čas.

Od okna se ozve slabý šramot, který zesílí ve vytrvalé bubnování. Déšť, navzdory všem předpovědím prší. Proklíná ty, kdo je připravují, a zvažuje, jak obtížné asi bude běžet lesem v dešti.

Pak to přijde. Opatrně se vysouká zpod příkrývky a klekne si na podlahu. Rukama zašátrá pod postelí. Nahmátne batoh, který obsahuje vše, co potřebuje, a přitom je skoro prázdný. Má tu připravené tenisky, takové, do kterých se jen vklouzne, na nějaké zavazování tkaniček není čas. Opatrně si oblékne větrovku omotanou kolem batohu a natáhne si boty. Tělo má těžké, jako ve snách.

Z jedné z postelí se ozve zamumlání, ztuhne. Kdosi se na lůžku otočí, až lamely zapraskají. Vyčkává, dokud se pokojem opět nenese jen hluboké oddechování. Posledních pár kroků. Najde kliku a vezme za ni. Dveře se pootevrou a zavane sem studený vzduch z chodby. Venkovní noční osvětlení barví bílé stěny do žlutava. Připadá jí, jako by chodbou klouzala. Vezme za těžké železné dveře, za nimiž jsou schody do sklepa, kde se nachází hlavní elektrický spínač. Teď, nebo nikdy.

V sázce je všechno. Deset, nanejvýš patnáct minut, víc nemá. Pak si všimnou, že zmizela. Všechny postupy zná až příliš dobře. Po zklidnění prvotního zmatku se všichni shromáždí a zaměstnanci se spočítají. Potom začne hon na člověka.

Nebojím se, ničeho se nebojím.

V duchu si ta slova opakuje jako nějakou mantru. Párkrát se zhluboka nadechne. Pořád ještě si to může rozmyslet. Vrátit se. Vlétzt zpět do zahřáté postele. Pokud však neuteče teď, neudělá to nikdy. Je to nesnesitelná myšlenka, která jí opět vlije odvalu do žil.

Jakmile zatáhne za páku jističe, cvakne to, zapraská a kolem se rozprostře černočerná tma, až se jí v nastalé prázdnotě zamotá hlava a ona zavravorá, chytne se stěny, tápavě hledá cestu k nouzovému východu a dveře otevře. Opře se do ní ledový, vlhký průvan. Déšť zakrývá nádvoří jako neprostopupná opona, už docela rozmácel trávník, který jí okamžitě hladově spolkně nohu.

Rozběhne se, tráva šustí. Utíká otevřeným prostranstvím. Při troše smůly ji někdo zahlédne z oken panství. Nic se však nestane. Slyší jen bubnování deště o střechu, vodu valící se z okapů a dusot vlastních kroků.

O zeď stojí opřený zahradnický žebřík. Díkybohu.

Musí se přes ni dostat rychle, brzy se spustí náhradní agregát, dvůr zalije světlo a ostnatý drát nad hranou zdi jí uštedří pořádnou ránu.

Vyleze po žebříku, tápavě našlápne mezi pichlavé ostny elektrického plotu a stoupne na kluzkou zeď.

O tomhle okamžiku snila. Toužila po něm, ale zároveň ji děsil. Z druhé strany už není návratu. Zachvěje se vzrušením, poté se jí však opět zmocní strach.

Nejprve hodí dolů batoh, pak sebere veškeré síly a skočí. Přes ostnatý drát, pryč od nebezpečí, které nechává za zády, vpřed do temnoty. Při doskoku se jí zvrtně noha. Položí na ni ruku, bolest ustoupí. Pátrá pohledem, kde začíná pěšina.

Spatří ji. Běží po cestě jako šílená. Občas mine odbočku, div že nevběhne do křoví, pokaždé se ale na stezku zase vrátí. Pluje na vlně adrenalinu. Kupředu. Jen kupředu, na ničem jiném nezáleží.

Nebojím se, ničeho se nebojím.

Snaží se rozeznávat terén pod nohama. Přeskakuje plazivé kořeny křížící pěšinu. Srdce jí buší, v hrudi hoří oheň. Za ní se na panství rozhouká alarm. Pátravý paprsek reflektoru se odráží v listoví. Teď na chvíli zavládne chaos. Pak začne systematický záťah.

Mokrý oblečení na ní těžkne, batoh ji řeže do ramen. Konečně se mezi stromy objeví světlo. Už se dostala kousek od svého úkrytu. Tak blízko!

Zpomalí. Zastaví se.

Pohledem najde místo, kde pěšina končí. V lese cosi zapraská.

Srdce jí vyskočí až do krku. Svaly jí v panice ztuhnou. Mezi stromy přichází on, zastaví se kus před ní. Nemá šanci, není kam utéct. Po obou stranách stezky je neprostopný terén.

Pocítí nesmírné zklamání. Žaludek se jí stáhne do obrovského tvrdého uzlu.

Jak je tohle vůbec možné? A přece se to děje. Přece stojí přímo před ní.

Kdesi štěká pes. Alarm houká.

Nakonec si ještě vybaví ten hlas. Vybledlá vzpomínka, která se najednou vrátí.

Odsud se nikdy nedostaneš. Jen abys to věděla.

Ve spáncích jí pulzuje krev.

Před očima se jí rozletí tisíce jisker.

Pak se jí v prudkých nárazových vlnách zmocní závrať a všechno se ponoří do tmy.

Nechám čmeláka poletovat v miniaturním akváriu kolem dokola. Snaží se pláchnout, nasupeně bzučí, ale jen s tupými údery naráží do stěn.

Pak to na chvíli vzdá a usedne na linoleum na dně.

Nadzvednu skleněný poklop, pomalu a opatrně. Zadržím dech a zasouvám dovnitř ruku, držím v ní špendlík. Uplyne ani ne tisícina vteřiny a přišpendlím čmeláka pevně k podlážce. Zuřivě bzučí, v šíleném, nesmyslném tanci se kroutí kolem špendlíku. Křidélka freneticky kmitají, nikam ho však neodnesou. Vyjmu podlážku z akvária, postavím ji před sebe a vyndám pinzetu.

Lily na mě zírá s pusou dokořán. Jazyk má vyplazený přes spodní ret. Pátrám v jejích očích po známce strachu nebo zhnušení, nacházím v nich však jen nedozírnou hloubku, tmavou propast, která mě vtahuje do sebe.

Zpátky ke čmelákovi.

Nejprve mu utrhnou křidélka, potom nohy. Trvá mi to. Vyrovnám je před ni na stůl. Hloupoučkový čmelák nepřestává bzučet, točí se kolem špendlíku, už z něj zbývá jen torzo, jako by ještě mělo šanci.

„Proč to děláš?“ ptá se Lily.

„Protože mě to baví,“ odpovím.

„Co jako? Vidět, jak trpí?“

„Ne, ten tvůj výraz, když se na to díváš.“

Všimnu si, že se lehce chvěje, skoro mi to vyrazí dech.

Takhle to všechno začalo. Ubohým čmelákem.